

κος, ἡ Ἀρτεμις ἔσβεσε τὸ φῶς καὶ ἠνέφωξε τὸ παράθυρον, ὅπως προσαρμόσῃ στερεῶς τὴν κλίμακα, ὅπερ ἔπραξε τάχιστα.

Εἶτα ἀνηρέυνησε, διὰ τοῦ βλέμματος, τὸ βάθος τῆς πλατείας.

Ἰδοῦσα δ' αὐτὴν ἔρημον, ἔνευσε τῷ Βουσού, ὅτι ἠδύνατο ν' ἀνέλθῃ.

Ὁ Βουσού, ἐντὸς πέντε δευτερολέπτων, ἀνῆλθεν, ἀνὰ δύο, τὰς δέκα βαθμίδας τῆς κλίμακος.

Ἡ στιγμή τῆς ἀνόδου εἶχεν ἐκλεχθῇ καταλλήλως, διότι, ἐνῷ ὁ Βουσού εἰσῆρχετο διὰ τοῦ παραθύρου, ὁ Μονσορώ, ἀφοῦ ἠκροάσθη ἐν ὑπομονῇ ἐπὶ δέκα λεπτά τῆς ὥρας πρὸ τῆς θύρας τοῦ θαλάμου τῆς συζύγου του, κατήρχετο ἐπιπόνως τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας του, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος ἐμπειπιστευμένου θεράποντος, ὅστις ἀντεκαθίστα τὸν Ῥεμῆ, ὁσάκις δὲν προῦκειτο περὶ ἐπιθέσεως ἐπιδέσμων ἢ ἀλοιφῶν.

Ὁ διπλοῦς οὗτος ἐλιγμὸς ἐξετελέσθη κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ὁ Μονσορώ ἤνοιγε τὴν θύραν τῆς οἰκίας του, καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμήν ὁ Βουσού ἀπέσυρε τὴν κλίμακα καὶ ἡ Ἀρτεμις ἐκλείει τὸ παράθυρον.

Ὁ Μονσορώ ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν, ἥτις ὅμως ἦτο ἔρημος, ὥστε οὐδὲν εἶδε.

— Μήπως ἔλαβες κακὰς πληροφορίες; εἶπεν ὁ Μονσορώ πρὸς τὸν θεράποντα.

— Ὁχι, ἐξοχώτατε, ἀπεκρίθη οὗτος. Ἐρχομαι κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τοῦ μέγαρον τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζέου, ὅπου ὁ φίλος μου ἀρχιποκόμος μὲ εἶπε θετικῶς, ὅτι ὁ ἐξοχώτατος εἶχε διατάξει νὰ ἐτοιμάσῃσι δύο ἵππους δι' ἀπόψε. Ἰσως ἐμελλε νὰ ὑπάγῃ εἰς ἄλλο μέρος.

— Ἀλλὰ ποῦ νὰ ὑπάγῃ; εἶπεν ὁ Μονσορώ μελαγχολικῶς.

Ὁ κόμης ὁμοίαιζε πρὸς πάντας τοὺς λοιποὺς ζηλοτύπους, οἵτινες νομίζουσιν, ὅτι ὁ κόσμος δὲν ἔχει ἐτέραν ἀσχολίαν εἰμὴ νὰ βασανίζῃ αὐτούς.

Ἐφερε περὶ ἐαυτὸν αὖθις τὸ βλέμμα:

— Θὰ ἔπραττον ἰσως κάλλιον νὰ μείνω εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Ἀρτεμίδος, ἐπιθύρουν. Ἀλλὰ θὰ ἔχωσι σημεῖα ἀνταποκρίσεως καὶ ἡ Ἀρτεμις ἤθελε προειδοποιήσῃ αὐτὸν περὶ τῆς παρουσίας μου, ὥστε οὐδὲν θὰ ἐμάνθανον. Προτιμότερον εἶναι νὰ ἐνεδρεῦσωμεν ἔξωθεν, ὡς συνεφωνήσαμεν. Ὁδήγησόν με εἰς τὴν κρύπτην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν, ὡς λέγεις, δύναται τις νὰ ἴδῃ τὰ πάντα.

— Ἐλθετε, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ θεράπων.

Ὁ Μονσορώ προῦχώρησεν, ὅτε μὲν στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ θεράποντος, ὅτε δ' ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Εἰς ἀπόστασιν εἴκοσιν ἢ εἴκοσι πέντε βημάτων ἀπὸ τῆς οἰκίας, ὑπῆρχε σωρὸς λίθων, προερχομένων ἐκ τῆς κατεδαφίσεως παλαιῶν οἰκιῶν.

Ἐν μέσῳ ἐκεῖνου τοῦ σωροῦ, ὁ θεράπων εἶχε σχηματίσει εἶδος σκοπίας, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἠδύναντο νὰ κρυβῶσιν εὐχερῶς δύο πρόσωπα.

Ὁ θεράπων ἠπλωσε ἐντὸς αὐτῆς ἕνα μανδύαν καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐκάθισεν ὁ Μον-

σορώ, παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ὁποίου ἐκάθισεν ὁ θεράπων.

Πλησίον αὐτῶν ὑπῆρχε πλήρες μου σκέτον, ἔτοιμον διὰ πάσαν περίστασιν.

Ὁ θεράπων ἠθέλησε νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν θριαλλίδα τοῦ ὅπλου, ἀλλ' ὁ Μονσορώ τὸν ἐσταμάτησε.

— Μίαν στιγμήν, εἶπε, ἔχομεν πάντοτε καιρὸν. Τὸ καταδικωμένον θήραμα εἶναι βασιλικὸν καὶ εἶναι ἡ ποινὴ ὁ θάνατος διὰ πάντα, ὅστις ἤθελεν ἐπιβάλλει χεῖρα κατ' αὐτοῦ.

Ἐπεται συνέχεια.

Δμλ.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΦΑΛΙΕΡΟΣ

ΕΚ ΤΩΝ «ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ» ΤΟΥ ΟΘΜΑΝ

Συνέχεια, ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ζ'

Ὅταν ὁ Ἀντώνιος, ἀναλαμβάνων τὰς αἰσθήσεις του, διέκρινε παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης του τὴν γραῖαν Μαργαρίταν, ἥτις ἐδίδεν αὐτῷ νὰ πῇ ζωογόνον τι φάρμακον, προσήλωσεν ἐπ' αὐτῆς μακρὸν καὶ τεθλιμμένον βλέμμα καὶ ἐψιθύρισε διὰ φωνῆς βραδείας καὶ συγκοπτομένης:

— Σ' εὐχαριστῶ, Μαργαρίτα, σ' εὐχαριστῶ! Βλέπων τὴν ἀφοσίωσίν σου αἰσθάνομαι ὅτι εἶναι ἀληθὴ ὅλα ὅσα μοῦ διηγήθης. Τὰ ἐνθυμούμαι ὅλα τώρα. Τὴν εἶδα. Ἦτον αὐτὴ! Καὶ τὸ παρελθὸν τῆς ζωῆς μου ἐπεφάνη αἰφνης ἐνώπιόν μου πάλιν ὡς ἐν ὄνειρῳ. Εἰπέ μοι, Μαργαρίτα, ὁ εὐπατριδης, ὅστις μ' ἀνέτρεφεν ὡς θετὸν υἱόν του ἐν Τρεβίζῃ δὲν ὠνομάζετο Βερτούκιος Νένολος καὶ δὲν ἦτο ὁ διάσημος ναυτικός; . . .

— Ναί, εἶπεν ἡ γραῖα, ὁ Βερτούκιος Νένολος ἦτο ὁ γενναῖος ναυτικός, ὁ φονευθεὶς ἐν ἐνδόξῳ ναυμαχίᾳ. . .

— Ἀκουσε λοιπόν, ἐπανελάθεν ὁ Ἀντώνιος, καὶ μὴ με διακόπτης. Ἦμην εὐτυχὴς πλησίον τοῦ Βερτούκιου. Μὲ ἠγάπα ὡς ἀληθὴ υἱόν του καὶ μοι ἐφέρετο ὡς ἀληθὴς πατήρ. Ὅπισθεν τοῦ μεγάρου τοῦ ὑπῆρχε κήπος θαυμασίος, ἀναδιδων γλυκύτατα ἀρώματα. Ἐσπέραν τινὰ κουρασθεὶς ἀπὸ τὸν δρόμον καὶ ἀπὸ τὰ πηδήματα ἀνὰ τοὺς ἀπείρους δρομίσκους του, εἶχα ἐξαπλωθῇ ὑπὸ τὴν σκιὰν μεγάλου δένδρου, ἀποβλέπων ἐν ἡμικυρτήσσει πρὸς τὸ λαμπρὸν θέαμα τοῦ δύνοντος ἀνὰ μέσον τῶν φύλλων ἡλίου. Κατὰ μικρὸν τὰ βαρέα ἀρώματα τῶν ἀνθέων ἐβάρυναν τὴν κεφαλὴν μου καὶ ἐβυθίσθην εἰς εἶδός τι ληθάργου, ἀφ' οὗ ἐξηγέρθη ἐξ ἐλαφροῦ πλησίον μου θορύβου ἐπὶ τῆς χλόης. Δι' ἐνὸς πηδήματος εὐρέθην ὄρθιος. Ἀγγελικὴ μορφή εὐρίσκετο ἐνώπιόν μου καὶ οὐρανία φωνὴ ἤχησεν εἰς τὰ ὦτά μου: — Ἀγαπητὲ μικρέ, πόσον ἡσυχά ἐκοιμάσθω, ἐνῷ ὁ θάνατος ἦτο τόσῳ πλησίον σου! — Καὶ τὸ θεσπέσιον ὄν, ὅπερ μοι ὁμίλει οὕτω, μοι ἐδείκνυε συγχρόνως ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μικρὰν μαύρην ἔχιδνα, ἥς εἶχε θραύσει

θαρραλέως διὰ λίθου τὴν κεφαλὴν, καθ' ἣν στιγμὴν ἀκριβῶς ἐπρόκειτο νὰ μὲ δαγκάσῃ. Ἐξάλλος ἐγονυπέτησα ἐνώπιον τοῦ ἀγγέλου, ὅστις ἐμεδίει πάντοτε, καὶ τῷ εἶπον: — Εὐλογημένον νὰ εἶσαι, οὐράνιον πνεῦμα, ὅπερ ἀπέστειλε πρὸς σωτηρίαν μου ὁ Θεός! — Δὲν εἰμαι ἀγγελος, ὅπως νομίζεις, ἀπεκρίθη ἐκείνη γελῶσα. Εἰμαι νέα κόρη, σχεδὸν τῆς αὐτῆς ἡλικίας μὲ σέ. — Εἰς τὰς λέξεις ταύτας τὸ περιδεὲς σέβας μου μετεβλήθη εἰς γλυκεῖαν συγκίνησιν. Μυστηριώδης φλόξ διέτρεξε τὰς φλέβας μου. Ἡγέρθη καὶ δὲν ἤξεύρω ἀκόμη πῶς οἱ βραχίονές μας ἠνέοιχθησαν καὶ ἐν μακρῷ φιλήματι αἱ ψυχαί μας ἠνώθησαν ἐν μέσῳ μεθιαμάτων, δακρύων, στεναγμῶν, γελῶτων. Αἰφνης ἀργυρόρηχος φωνὴ ἠκούσθη ἀπὸ τοῦ βᾶθους τοῦ κήπου κράζουσα: — Ἀννουντσιάτα! Ἀννουντσιάτα! — Ἡ νέα κόρη ἐφρικίασεν. — Εἶνε ἀνάγκη νὰ σὲ ἀφήσω, ἀγάπη μου, μοι εἶπεν, ἡ μητέρα μὲ φωνάζει! — Ἐρρίφθην ἐκ νέου εἰς τοὺς βραχίονάς της, ἀλλ' ἡ ἀργυρόρηχος φωνὴ ἠκούσθη καὶ αὖθις: — Ἀννουντσιάτα! Καὶ ἡ νέα φίλη μου ἐξηφανίσθη. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης, ὁ Μαργαρίτα, ἐγνώρισα τὰ πρῶτα τοῦ ἔρωτος σπέρματα ἐν τῇ καρδίᾳ μου. Ἐπὶ μακρὸν ἐφώτισεν ὡς μυστηριώδης φάρος τὰ νεανικά ὄνειρά μου. Τώρα εἶναι ἡφαιστειὸν φλογερὸν, πυρακτοῦν τὰ στήθη μου. . . Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸ συμβάν, ὅπερ σοὶ διηγήθην ἐπῆλθεν ἡ περιπέτεια, συνεπεία τῆς ὁποίας ἀπεχωρίσθη τῆς οἰκίας τοῦ Βερτούκιου Νένολου. Δὲν ἤξεύρω πῶς ἔτυχε νὰ μάθω τότε ὅτι τὸ ἀγγελικὸν πλᾶσμα, ὅπερ μοι ἐπεφάνη ἐν τῷ κήπῳ ἦτο ἡ κόρη τοῦ Βερτούκιου, ἡ θαυμασία Ἀννουντσιάτα, ἣν εἶχε φέρεי ἐκεῖ ἡ μητέρα της Φραγκίσκα, ἀναχωρήσασα μετ' αὐτῆς τὴν ἐπαύριον. Μαργαρίτα, ὁ Θεός ἄς μὲ προστατεύσῃ, διότι ἡ Ἀννουντσιάτα αὐτὴ, ἣν ἀγαπῶ μέχρι παραφροσύνης, εἶνε ἡ σύζυγος τοῦ Δόγη!

Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ἀντωνίου ἐπνίγη εἰς τὰ δάκρυα καὶ ἐπανεπέσεν ἐπὶ τῆς κλίνης ὀλολύζων.

— Ὑπομονή, Ἀντωνιέ μου, ὑπομονή! εἶπεν ἡ γραῖα Μαργαρίτα. Πολέμησε τὴν λύπην σου ὡς ἀνὴρ. Ἡ ὑπομονὴ εἶνε ἡ κυριώτερα δύναμις τῶν ἰσχυρῶν!

Καὶ προσεπάθει νὰ καθησυχάσῃ παντοιοτρόπως αὐτόν. Καὶ τόσον γλυκεῖα, καὶ τόσον ἀφωσιωμένη ἐδείχθη πρὸς αὐτόν, ὥστε ὅταν ἀνέρρωσε δὲν ἠθέλησε ν' ἀποχωρισθῇ πλέον αὐτῆς. Ἡ γηραιὰ ἐπαίτις ἐγείνεν ἡ φίλη του καὶ ἡ σύμβουλος του καὶ ἐσφορτίσθη νὰ φροντίζῃ περὶ τῶν τοῦ οἴκου του. Ἐνδυμασία καινουργῆς ἀντικατέστησε τὰ ράκη της καὶ ἡ Μαργαρίτα μετ' ὑπερηφανείας διήρχετο πλέον τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἀγίου Μάρκου, ὁσάκις μετέβαινε ν' ἀγοράσῃ τι διὰ τὸν κύριόν της.

Η'

Ἡ Πέμπτη ἐφθασε τέλος. Ἦτο ἡ τελευταία καὶ ἡ ὠραιότερα ἡμέρα τῶν ἐνε-

τικῶν Ἀπόκρεω. Διὰ τὴν ἐπιστέφῃ δὲ τὴν λαμπρὰν δημώδη ἐορτὴν, θαυμάσιον πυροτέχνημα εἶχε τοποθετηθῇ ὑπὸ ἑλληνός τι νος φυσικοῦ, γνωρίζοντος καλῶς τὴν ὀλίγον τότε γνωστὴν πυροτεχνικὴν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλατείας τοῦ Ἀγίου Μάρκου, ὅπως ἀναφθῇ τὴν ἐσπέραν αὐτῆς. Ὅλος ὁ λαὸς ἦτο κατενθουσιασμένος.

Περὶ τὸ ἐσπέραι, ὁ Μαρτῖνος Φαλιέρος ὠδήγησε τὴν Δόγισσαν εἰς τὸν θρόνον ὅστις εἶχεν ἐτοιμασθῇ δι' αὐτὴν ἐπὶ τίνος τῶν ἐξωστῶν τοῦ δουκικοῦ μεγάρου. Ἡ δὲ θαυμασία καλλονὴ τῆς Ἀννούτσιας κατέπληττε πάντας, ἀποθαυμάζοντας ἐν σιωπῇ.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Δόγης ἐπρόκειτο νὰ καθίσῃ ἐπὶ τοῦ θρόνου του, ὀλίγα βήματα μακρὰν, διέκρινεν αἶφνης τὸν Μιχαὴλ Στένο ὄρθιον παρὰ τινι τῶν στηλῶν. Ὁ νεαρὸς Πατρίκιος, μ' ὅλον ὅτι ἐν δυσμενεῖ, ἡγαίρει τὸ μέτωπον προκλητικὸν καὶ ὑπερήφανον, τὸ δὲ βλέμμα του προσηλωμένον ἐπὶ τῆς Δογίσσης ἔλαμπεν ἐκ μίσους καὶ ἐπιθυμίας. Ὁ Φαλιέρος ὀργισθεὶς ἐκ τοῦ θράους του, τῷ ἐμήνυσε νὰ ἐγκαταλείψῃ ἀμέσως τὴν θέσιν του. Ὁ Στένο ἔρριψε πρὸς αὐτὸν βλέμμα ἀπειλητικόν, ἀλλ' οἱ σωματοφύλακες τὸν ἔσυραν καὶ τὸν ἐξέβαλον βιαίως τοῦ παλατιοῦ ὑπὸ τὰς ὄψεις ὧλων τῶν εὐγενῶν.

Ὁ Ἀντώνιος δὲν παρευρίσκετο εἰς τὴν ἐορτὴν, βλακίζόμενος ὑπὸ τοῦ μυστικοῦ ἔρωτός του, εἶχεν ἀπομακρυνθῇ τοῦ πλήθους καὶ περιεπάτει τεθλιμμένος παρὰ τὴν ἀκτὴν σκεπτόμενος ἂν δὲν ἦτο προτιμότερον νὰ τελειώσῃ τὴν ζωὴν του καὶ νὰ εὕρῃ ἀνακούφισιν οὕτω τῆς λύπης του ἢ νὰ ζῇ οὕτως ἀθλιῶς, ἄνευ ἐλπίδος καὶ ἄνευ μέλλοντος. Καὶ περσυσμένος λεληθότως ὑπὸ τῶν ἀκουσίων σκέψεων του εἶχε φθάσῃ μέχρι τῆς ἀρκῆς τῆς προκυμαίας, κάτωθεν τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἀνεκινεῖτο βαθὺ καὶ σκοτεινόν, ὅταν ἤκουσε τινὰ κράζοντα αὐτὸν περιχαρῶς:

— Αἰ! κύριε Ἀντώνιε, καλῶς ἤλθετε!..

Ἦτο ὁ γονδολιέρης Πέτρος, παλαιὸς σύντροφος τοῦ Ἀντωνίου, ἀπαστράπτων ἐκ χαρᾶς, φέρων ἐπενδύτην καινούργη καὶ πῖλον χρυσοκέντητον, ἀνὰ χεῖρας δὲ κρατῶν θαυμασίαν ἀνθοδέσμη, ἀφ' ἧς ἀνεπέμποντο μεθυστικώτατα ἀρώματα.

— Τί εὐτυχίαις εἶνε αὐταῖς; ἡρώτησεν ὁ Ἀντώνιος. Μήπως ἔχεις κανένα ξένον πλούσιον εἰς τὴν γόνδολάν σου ἀπόψε, ὁ ὅποιος θέλει νὰ διέλθῃ τὰς διώρυγας, καὶ ἐστολίσθῃ διὰ τὴν κάμης τιμὴν;

Ἀντὶ πάσης ἄλλης ἀπαντήσεως ὁ κύρ Πέτρος ἐξετέλεσε δύο-τρεις στροβιλισμούς ἐντὸς τοῦ πλοικαρίου του.

— Εἰσαι τρελλός; ἀνέκραξεν ὁ Ἀντώνιος.

— Ἀπὸ χαρᾶν, ναί! ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος. Ἐγὼ κάμω ἀπόψε τὸ κινδυνώδες ταξίδι ἐπάνω εἰς τὸ σχοινὶ ὁποῦ καταβαίνει ἀπὸ τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ Ἀγίου Μάρκου! Ἐγὼ θὰ παρουσιάσω αὐτὴν τὴν ἀνθοδέσμη, τὴν ὥραιάν μας Δόγισσαν! Καὶ ὁ Δόγης θὰ μοῦ κάμῃ βέβαια μεγαλοπρεπέστατα δῶρα!

— Ἄν εἶσαι ἀρκετὰ εὐτυχὴς νὰ μὴ σπάσῃς τὸ κεφάλι σου, ἀπήντησεν ὁ Ἀντώνιος, οὐτίνος τὸ πρόσωπον ἐφωτίσθη ὑπ' αἰφνιδίως σκέψεως, ἣν ἀπέκρυψεν ὁμοῦ ἐπιμελῶς. Δὲν ἐννοῶ πῶς ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ χαίρεται τόσον διὰ μίαν εὐκαιρίαν ἢ ὁποία ὡς μόνον ἀποτέλεσμα πολὺ πιθανόν νὰ ἔχῃ κανένα πόδι σπασμένο ἢ κανένα χεῖρ βγαλμένο.

— Τὸ ἐσκέφθην. Ἀλλὰ, καθὼς λέγει καὶ ἡ παροιμία, ὁποῖος δὲν διακινδυνεύει τίποτε, δὲν κερδίζει τίποτε. Ἡ φτώχεια δίνει καρδιά. Ἄν πέσω... αἰ! ἀδιάφορον, ἔκαμα τὴν τύχη μου!

— Ἀλλ' ἂν σοῦ ἐτύχαινε, χωρὶς νὰ κινδυνεύσῃς τίποτε, νὰ κερδίσῃς μίαν φούχτα φλωριά, θὰ ἐδέχεσθαι;

— Εἰς τὴν στιγμὴν! Ἀλλὰ ποῖος θὰ μοῦ ἔκανε τέτοια χάρι!..

— Ἐγὼ, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος. Νὰ ἔκαστὸν φλωριὰ καινούργια καινούργια καὶ εἰς ἀνταλλαγὴν δόσε μου τὰ ναυτικά σου φορέματα καὶ τὴν ἀνθοδέσμη σου καὶ πήγαινε εἰς τὴν τάβερναν. Ἐγὼ θὰ κάμω ἀντὶ σοῦ τὸ ἐνέκριον ταξίδι τοῦ Ἀγίου Μάρκου.

— Εὐχαριστῶ, κύριε Ἀντώνιε. Ἡξέυρω ὅτι ἔγινες πλούσιος ἄρχων. Ἀλλὰ ὅλο τὸ χρυσάφι τοῦ κόσμου ἀξίζει τὴν εὐχαρίστησιν νὰ προσφέρῃ κανεὶς μίαν ἀνθοδέσμη εἰς τὴν Δόγισσαν, νὰ ἰδῇ ἀπὸ κοντὰ τὸ ὄρατόν της πρόσωπον καὶ ν' ἀκούσῃ τὴν γλυκεῖαν φωνὴν της ὅταν θὰ μοῦ εἰπῇ εὐχαριστῶ; Ποῖος δὲν θὰ εἶδε τὴν ζωὴν του δι' αὐτό;

— Τὸ ἡξέυρω, Πέτρε. Ἀλλὰ ἐν ὀνόματι τῆς ἀρχαίας φιλίας μας κάμε μου αὐτὴν τὴν χάριν. Θυσίασέ μου αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν σου καὶ μὴ μὲ ἐρωτᾷς περισσότερα. Ἄν δὲν πέσω ἀπὸ τὸ σχοινί, δὲν θὰ μὲ ἔχῃς πλέον φίλον σου, θὰ μὲ ἔχῃς ἀδελφόν.

Ὁ Πέτρος δὲν ἠνένησε ποσῶς τί συνέβαιναν ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ Ἀντωνίου. Δὲν διέκρινεν ἢ τὴν φιλοδοξίαν νέου κυρίου, ὅστις ἐπεθύμει νὰ ἐπιδειχθῇ εἰς τὸ πλῆθος καὶ τὴν αὐλήν. Ἀλλως τε τὰ ἑκαστὸν φλωριά τῷ ἐφαινοντο ποσότης πλέον ἢ ὑπερύγκος. Ἡ συμφωνία ἐκλείσθη.

— Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ! εἶπεν ἀνταλλάσσων τὰ ἐνδύματά του πρὸς τὰ τοῦ Ἀντωνίου. Καὶ ἂν πάθῃς τίποτε, δὲν εἶμαι ὑπεύθυνος, Παναγία μου!

Καὶ ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

Ὁ Ἀντώνιος ἔτρεξεν, ὡς νὰ εἶχε πετρά, εἰς τὸν Ἀγίον Μάρκον, ἀνέβη σπεύδων τὰς βαθυθίδας τοῦ πύργου καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἐδίδετο τὸ σημεῖον τῆς καταβάσεως εὐρέθη ἐντὸς τῆς κρεμαμμένης ἀπὸ τοῦ σχοινίου λέμβου.

Ταυτοχρόνως, ἡ θάλασσα ἀνέλαμψεν ὑπὸ τὸ φῶς μυρίων ἀστραπῶν. Τὸ πυροτέχνημα ἐξεργήγνυτο ἐν τῷ ἀέρι ὡς ἡφαίστειον. Ὁ Ἀντώνιος, ἄφοδος, διέσχισέ τὰς πέριξ τοῦ σχοινίου λάμψεις καὶ τοὺς κυκλοῦντας αὐτὸν σπινθίρας καταβαίνων μὲ τὴν ταχύτητα βέλους πρὸς τὸν ἐξώστην ἐφ' οὗ ἐκάθητο ἡ Ἀννούτσια. Κανεὶς δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ περιγράψῃ τί ἡσθάνετο ὅταν εὐρέθη δύο βήματα μακρὰν τῆς ὥραιας Δο-

γίσσης. Τῇ προσέφερε τὴν ἀνθοδέσμη, ἐκείνη τὴν ἔλαβεν, ἀλλ' ἡ φωνὴ της δὲν ἔφθασε μέχρις αὐτοῦ, διότι ἡ λέμβος, παρασυρομένη ὑπὸ τῆς ὁρμῆς ἣν εἶχε λάβῃ, δὲν ἐσταμάτησε παρὰ τὸν ἐξώστην, ἀλλ' ἐξηκολούθησε νὰ ὀλισθαίνῃ μέχρι τῆς ἀρκῆς τοῦ σχοινίου, ὅπου εὐρίσκετο γόνδολα ἐτοιμὴ ὅπως δεχθῇ τὸν τολμηρὸν ἀεροπόρον καὶ τὸν ὀδηγήσῃ ἀσφαλῶς εἰς τὴν ξηράν.

Ἀλλ' ἡ ὥραια ἐορτὴ δὲν ἐμελλε νὰ περατωθῇ οὕτω. Περὶ τὸ τέλος τοῦ πυροτεχνήματος, ὁ Μαρτῖνος Φαλιέρος κύψας εἶδεν αἰφνιδίως παρὰ τοὺς ποδᾶς τοῦ ἐδωλίου τοῦ μικροῦ ἀνώνυμου γραμματίου, ριφθὲν ἄγνωστον πῶς ἐκεῖ καὶ ἐφ' οὗ ἦσαν γεγραμμένα τὰ ἐπόμενα:

«Ὁ Δόγης ἐνυμφεῖθ ὥραιαν γυναῖκα, ἄλλοι ὁμοῦ θὰ τὴν χαροῦν.»

Τὸ πρόσωπον τοῦ Φαλιέρου ἐπορφυρώθη καὶ ἐγειρόμενος ἐν τῷ μέσῳ τῶν Πατρίκιων ὠρκίσθη νὰ τιμωρήσῃ ἀνηλεῶς τὸν ἐοργάτην τῆς σκληρᾶς ταύτης ὕβρεως. Ἐνῶ δὲ ἔρριπτε περὶ αὐτὸν ταχέως καὶ ματιώδη βλέμματα, εἶδεν ἐκ νέου τὸν Μιχαὴλ Στένο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους, ὅστις ἐφαίνετο ὡς νὰ τὸν εἰρωνεύετο μακρόθεν.

— Φυλακισατέ τον! ἐκραύγασεν ἀμέσως.

Καὶ οἱ σωματοφύλακες ἐξετέλεσαν τὴν διαταγὴν. Ἀλλ' οἱ εὐγενεῖς δὲν ἀπέκρυψαν τὴν δυσἀρέσκειαν των ἐπὶ τούτῳ. Δὲν ἦτο πράξις τυραννικὴ ἢ φυλακίσις ἐνός εὐπατρίδου ἐπὶ ἀπλῇ ὑπονοίᾳ; Δὲν ἦτο προσβολὴ καθ' ὧλων τῶν εὐγενῶν;... Τὸ Συμβούλιον ὁμοῦ τῶν Δέκα ἀνεγνώρισεν ὅτι ἐργάτης τοῦ γραμματίου ἦτο ὁ Στένο. Ἀλλ' ἡ ποινὴ ἣν ἐπέβαλεν αὐτῷ ἦτο μόλις μηνιαία ἐξορία, ὡς νὰ ἤθελε διὰ τῆς προδῆλου ταύτης ἐπεισιχείας νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τῆς αὐθιχεῖτος χρήσεως τῆς προσφάτου αὐτοῦ ἐξουσίας, ἣν εἶχε δεῖξῃ ὁ Δόγης.

Ἐπεται συνέχεια.

Μ. ΜΗΤΣΑΚΗΣ

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ **Μαρίνου Φαλιέρου** θέλομεν δημοσιεύσει αἰσθηματικὸν καὶ τεχνικώτατον διήγημα τοῦ κ. **Γρηγορίου Δ. Σεραποῦλου** — γνωστοῦ ἤδη καὶ ἐξ ἄλλων αὐτοῦ ὥραιων ἔργων τοῖς ἀναγνώσταις τῶν **Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων** — ὑπὸ τὸν τίτλον:

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Α'

ΝΑΙ ΚΑΙ ΟΧΙ

ὅπερ μεγάλως θέλει εὐαρεστήσῃ, πιστεύομεν, τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας.

Γνωστοποιούμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις ὅτι τὸ ἐν τοῖς τόμοις Α' καὶ Β' τῶν **Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων** καταχωρισθὲν μέρος τῆς **Δεσποίνης Μονσορῶ** ἀνατυπῶνται εἰς ἰδιαιτέρα φύλλα τοῦ αὐτοῦ σχήματος τῶν **Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων**, τιμώμενα **λεπτῶν 20** ἑκάστον.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ Γ' ἔτους πλήρῃ τὴν συνέχειαν τοῦ μυθιστορήματος τούτου δύνανται, ἀντὶ μικρᾶς δαπάνης, ν' ἀποκτήσωσιν αὐτήν.

Ἡ ἀναδημοσίευσίς δὲν θὰ ὑπερβῇ τὰ 10 φύλλα, ἥδη δὲ ἐξετυπώθησαν τὰ 7.

Ἀποστέλλομεν, ἅμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου, φύλλα εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.